

عنوان مقاله:

عشق و مراتب آن در غزلیات کمال خجندی

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

سعید روزبهانی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد سبزوار ایران

فاطمه نظرزاده - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد سبزوار ایران

خلاصه مقاله:

کمال خجندی یکی از شاعران، غزل سرایان و گویندگان شهیر پایان سده ی هشتم هجری است. وی، علاوه بر مرتبه ی استادی و شاعری، از عارفان بهنام قرن هشتم ه.ق نیز محسوب میشود. غزلیات کمال، در اوج پختگی و استواری سروده شده است. شعرش با لطافت کمال، رقت معنا و دقت در مضمون آفرینی همراه است. در سروده های وی، قافیه های دشوار و ردیف های مشکل هم دیده میشود. او بهحق در سرودن غزل مهارت داشته است. تا آنجا که برخی از ابیات و غزلیات او می تواند با سروده های حافظ شیرازی پهلو بزند. یکی از موضوعات مطرح در شعر کمال و به ویژه در غزل هایش، عشق و دلدادگی می باشد. گویا کمال جز عشق و زیبایی به چیز دیگری نیندیشیده و نسروده است. شعر در نزد او همچون سایر عارفان، وسیله ای برای بیان احساسات و افکار و نیز دست آویزی برای ارشاد و تربیت بوده است. در سروده های کمال هم عشق الهی است و هم عشق زمینی. به تبع این دو نوع عشق، هم معشوق و هم شراب الهی و هم معشوق و شراب زمینی وجود دارد. درکنار نای دو، شراب سمبلیک از نوع شراب سمبلیک شعر حافظ هم دیده می شود و این همان شرابی است که کمال جامه ی آلوده به ریا و تظاهر خود را با شراب عرفانی می شوید تا از آن تطهیر شود

کلمات کلیدی:

کمال خجندی، عشق، شراب، الهی، زمینی، سمبلیک، مراتب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830277>

